

לכברתו – במקום בשתו, בולמר, במקום להפריש בהמה, כדי לשיר, רצה להקריב קרבן עני, ואחר שהפריש את העופות העני, וдинו עתה להבייא עופות, אין יכול להקריב את הכן שהפריש, שהזואל ובשעת ההפרישה נרחה מלקרוב על המובט, שהרי היה עשיר, ורחה לעולם, ואך שעבשו העני אין יכול להקריבו.

אמר רב הונא בריה ורב הושע, שמע מינה תלת – מוכח מדברי רב אושעיא אללו שלשה דיןין נידחים הם למגורי, אף שבבעל חיים של קדשים, אם נפללו מלקרוב נידחים הם למגורי, אך אם תנתנו סיבת פסולותם, שהרי בגין העופות עניין חיים. ב. ועד מוכח, שאף דבר שאינו קדוש אלא קדשות דמים ולא קדשות הגוף, נידחה, שהרי בשעת הקדשתן זו לא חלה עליו קדשות הגוף, שהרי היה עשיר ולא היה יכול להקריבו, וקדש באוهة שעלה רק בקדשות דמים לעניין זה שימכחו ויקנו בדמיין קרבן בהמה, ואך על פי כן נפלס מוקרכבה. ג. ועוד מוכח, שאף רחוי מעיריא הווי רחוי – גם קרבן שמורתיילת הקדשו היה דחווי, אין חור ונברש, שהרי בגין כבר בשעת הקדשו היה דחווי.

הגמורה מקשה על רב אושעיא מביריתא: מתייב רב עוקבא בר חמא, שנינו בבריתא, המפריש נקבה לפחים, קודם הפסח, והרי אין יכול להקריב להקרבן פסת, שכן הפסח בא לא מוחכרים, רינה הוא שתרצה עד שתסתתק – שיפול בה מום, ולא תהיה ערומה, ריבוי מזבח, ואז תטבר ויביא ברכמיה קרבן פסת. ואם נקבה זו שהפריש לקרבן פסח ילדה זביה, אף אותו אי אפשר להקריב לפסת, אף שהוא זבר, כיון שהקדשה שהוא קדוש מהמתה, קדשה דחויה היא, שהרי אמרינה רואה לקרבן, ולכן גם הוא ירעא עד שיטחתא, וימכר צרך למוכר את הולוד ולהבייא בדמיין פסת, אלא הוא עצמוני וקרבן פסח, שאף שהוא בא מכח קדושה דחויה, אין דין דחויה בבעל חיים כל זמן שלא נשחטו, וכיון שהוא ערומה לא יכול להקריב, אפשר להקריבו.

שמע מניה – ומוכח מדברי רב שמעון בעל חיים אין נרחם. וזה שלא כפי שלמנדו מדברי רב אושעיא.

מהרצת הגמורה: אמרדי רבינו אושעיא – אמרו בני היישבה בבית מדרשו של רב אושעיא, כי אמרין – מה שאנו אומרים שבעל חיים נדרים, היינו רך לרבנן החולקים על רב שמעון, דאיילו רב שמעון סבירא ליה בעל חיים אין נדרין, וכן סבור רב שמעון שהנרגלה אפיק מעבקת, ככלומר, מה שנאמר בתורה שהכהן הגדול מטיל גREL בזום הכהנים על שני השיעים, אחד להשם לחטאota ואחד להזואל בזום הכהנים על שני השיעים, אחד דין דחויה בבעל חיים. ויקאי טה אין זה מעכבר, אלא אף אם יעשה שער אחד לחטאota ואחד לעזאל, בלבד גמול, יצאו. דיניא בבריתא, לבני שני שעיריים יומם הכהנים, אם לאחר הגורל מטה אחד מהן, מביא חבירו – שער אחר, וועשה אותו במוקם השער שmeta שלא בנהריה, דברי רב שמעון, אליא – ומוכח דיקבר רב שמעון, בעל חיים אין נדרין, ולכן מביא זיך שער אחד, ואילו השער החדש זעיר דחויה, שהרי בזום שמעון שנשאר חיל לא נפלס בזום שמעון בתבירותו, ואך שהיה זמן שעטה הוא רואי, מכח מוקם נדרין זעיר דחויה, שחייב לא היה רואי להקריבה, מכל מקום בזום שעטה הוא רואי, יכול להקריב. ועוד מוכח ששומר שסובר רב שמעון, שההנרגלה על השיעים אניכם מעבקת, ולכן בשמבעיא שער תחת השער המת, מביאו ללא הנרגלה.

כל הקרבנות שבאים קין של שתי הווים או שני בני יונה, אחד מهما קרב לחטאota ואיה לעולה. הגמורא מביריתא מטה נקבע אמריה מהם יהיה לחטאota ואיה לעולה, אמיר רב הדריא, בכל הקרבנות שביביא קין של שתי הווים או שני בני יונה, אין הקנין מהפרשות אמריה מודהם יהיה לחטאota ואיה לעולה, אליא באחד משני ומונחים, אי בלקירתה בעלים – או בזום שקובנים הבעלים את העופות לקרבנים, שאם אמרו אז שהו יהיה לחטאota וזה היה לעולה, נקבע הדבר כן ואך אפשר לשנותו. אי בעשיותה – אם לא קבעו עליהם הבעלים שם בשעת לקיחתם, נקבע עליהם שם שעשוה הכהן אחד לחטאota ואחד לעולה. אבל בין זמן הקנינה לבין זמן ההקרבה אי אפשר לקבוע זאת, ואך אם אמר בן הבעלים, אין בדבריו כלום, יוכל הכהן לשנות זאת.

התורה לכל הדין שיכל לשנות מודנו, بماה שאמרה 'תורת המשפט', ומשמע שיש דין אחד לכל המצוועים שכולם יוצאים ידי חובה בקרבן אחד. ומאותר וריבטה התורה בפסק אחד ומיעטה בפסק אחד, יש לנו לומר לפי הכלל של 'מעלן בקודש ואין מורידין', שעני שהוסיף על חיוו והביא קרבן עשר, יצא. ועשרה שמייעט והביא קרבן עני, לא יצא. מביאה הגמורה ראה להתרוץ זה: והתניא – וכן שנינו בבריתא, לשון 'תורות' האמורה במצווע באה לרבות **מוציאר עני שהבאי קרבן עשר, שצא.** יכול היה לומר מר שאללו מצורע עשר **שהבאי קרבן עני, שצא,** תלמוד לומר 'את', למלוד שאין העשיר יוציא ידי חובתו אלא במה שנאמר לגבי, והוא בקרבן עשר.

תוורת הגמורה לאלה שחוקות על רבינו חגנא: מודע מטמא מקדש עשר יוצא בקרבן עני, ולולך מיציה – נלמד מטמא מקדש מצורע, כמו שמצווע שעיר אינו נפטר בקרבן עני, אך מטמא מקדש עשר אינו נפטר בקרבן עני. מתרצת הגמורה: אמר קרא בפרש מצורע שם ד כי 'אם דל הוא ואין ידו משגת', ומתרבת ה'הוא' של הרוש שדורוקא מצורע הוא דעתך שחייב קרבן עני, הוא דלא יצא ידי חובתו. אבל מטמא מוציא עשר שהבאי קרבן עני, יצא ידי חובתו.

משנה

משנתנו דינה אם יש עדיפות בקרבן להביא בבשים או עזים וכן תורים או בני יונה, ומתוךךך דינה אף בדין נוטפים שישיכת בהם קדריות: רבי שמעון אומר, בבשים, קודמין את העזים – נאמרו קודם לעזים בכל מקום שנאמרו עזים ונוי, 'אם בבש ביא קרבנו לחטא', ודבר זה, שבענין חטא אמר עזים עזים זנין מובחרים מהם – שהבשים מובחרים מודעים, ולמד מכך שהוא אמרו 'הרי עלי עולה', ויש לו כבש ועז, ביא כבש, תלמוד לומר – לך נאמר בפרש חטא וקידר טה (תורה ובני) קרבנו שערת עזים וגוי, 'אם בבש ביא קרבנו לחטא', ודבר זה, שבענין חטא אמר עזים עזים זנין מובחרים מהם – שהבשים מובחרים שקולין'. ממשיכה המשנה: תורה קודמין – נאמרו קודם לאם בכל מקום שנאמרו בתורה, ככל היהת לומר שהטעם הוא מפני שהן מובחרים מהן, תלמוד לומר בקרבותן של يولדה שם ב' (תורה ובני) 'זונן' יונה או הזד לחטא' ומתק שכאן הקדים הפסוק בן יונה לתוך תלמוד ששניהם שקולין'. או מרמת המשנה דין נוטף: האב נאמר קודם לאם בכל מקום שנאמרו אב ובבבורה. יכול מפני שביבוד האב קודם על ביבוד האם, תלמוד לומר (קידר טה) 'איש אמו ואביו תיראי', שבספק וזה הקדים אמו לאביה, תלמוד ששניהם שקולין, והוא ביבוד האם כל מקום, שאמנו נשואה לאביה, ביבוד האב קודם לכיבוד האם כל מקום, מפני שהוא ואמו חיברין בכבוד אביו. ובן בתלמוד תורת, אם בבה הפן ללימודו את רוח חכמו לפניהם הרב, הרב קודם את האב – חייב לבבד את רבו יותר מאת אביו בכל מקום, מפני שהוא ואביו חיברין בכבוד רב.

נרא

הגמורה מביאה בריתא, שישומה שיר לנידון של משנתנו, שגדיר ונלה שווים: **תנו רבנן, ארבע ציווחות צויחה עזרה** – יצאה בת קל ונשמעה בעורה, צויחה אהת, הוציאו מיקן את בני עלי, חפני פנינה, שיטומאו את ההיביל, לנאנמר בפסק (שנואל ב' ב' עלי זוקן מאי ושמע את כל אשר יעשה בינו לכל ישראל ואת אשר ישבבון את הנשימים האבאות רפתה ואלה מועדי. צויחה שנייה, פתחו שעירים ובנים זוחנן בן נרבאי, שהוא תלמידו של פינקאי, וימלא ברשו מפרקשי שמים. אמרו על בן נרבאי, צויחה אובל הוא ובני ביתו ארבע סאה של גולות,

ומdry חטאתו, אין מוסיף ומביא [חובתו] – אבל אין יכול להוסיף ולחביא את החטא את שהוא חייב, מעות אל שהוא חייב, ומdry עולת, כיוון שאחר שקבע עליה אין יכול לשנות חטאתו, אף שעה בכר. מיסימת הגמורה את קושיתה: **והא הכא** – והרי דין זה מדבר **הילבא** – שאין כאן בזון שאמור לא ליקחת של הבעלים ולא עשייה של הכהן, ומכל מקום קרבני בבריתא שחייב חובתו – את הבמה לחטא את מdry חטאתו, ולא מdry עולת, ומוכיח שאף שלא בליך או בעשייה נקבע שם הקרבן על המעות, וקשה על הרבה.

מתרצת הגמורה: אמר רב ששת, ותCKERה מתניתא מתניתה היא – וכי סבור אתה לומר שבריתא זו מתקנת ונכונה היא, שכן להקשوت ממנה, והרי ודאי משובשת היא, רקגני בה, 'העשרה [אלא רק] אמר' אלו לחטאתי ואלו לעולתי, ונקבעו בזזה המעות לאיזה קרבן יוציא, ורקון זה אין לנו, דהאמר רב עליון, אמר נבי老子, מטמא מקדש עשר, שחייב להביא, **שהבאי קרבן עני, והיינו קרבן עז**, לא יצא ידי חובתו. ואם כן כשם שאינו עתיה לחבאת קרבן עני, כמו כן אין יכול לקבוע למה היו המעות. ואלא פאי איא לך ליטמר – ומה יש לך לומר בשיבת הבריתא, שכן כוונת השומר בזון לאחר שהහעיר, אלא שביבר אמר כן משעת עניינו – בשעה שהיא עני, וכיון שבין לך לאחר דברי הבריתא באופן שונה לשונו, הכא גפי – כמו כן מעמידים את דברי את הkowski על דברי רב חסדא, שכוננות הבריתא שביבר אמר אלו מעות יהיו לחטאתי ואלו לעולתי, משעת הפה שטן, ולכן חלו בדבריה בין שעת הפרשת המעות היא בשעת לקיחת העופות, שוביל לקבוע את שם הקרבן.

משיכה הגמורה ומיקשה: ולרבי חנא אמר רב老子, ראמר שמטמא מקדש שהוא עשייה, שהבאי קרבן עני, יצא ידי חובתו ולדריבו עשר ראי לקרבן של עני, וממילא יכול הוא לקבוע שם קרben של עני, ואין הכרח שהבריתא משובשת, מאיר איבא ליטמר – איך נתרץ את הבריתא, שאמורה שנקבעו המעות לאיזה קרבן יוציא, אף שאין זו שעת הפרשה ולא שעת עשייה. מתרצת הגמורה: **תני** – תשנה בדברי הבריתא, שההשר ואחר בך לך באותם מעות עז, לקרבן, ואמר אם היה להחטא או לעולה, ומארה הבריתא שאם נאמר על העוף שייהיה לעולטה, ולכן יכול הוא להוסיף עליהם עוד מעות נקבעו שייהיו לחטאתי, אבל אמר על העוף שייהיה לחטאתי, ולקנות בהם כשבה לחטאתי, אבל אמר על העוף שייהיה לחטאתי, נמצאת שהמעות של לא קבעה לעולה, ולכן אין יכול להוסיף עליהם ולהביא בהם כשבה לחטאתי, כיון שהם הוקבעו לעולה ואיינו יכול לשנותם.

הגמורה דינה עתה בדרבי רב היגא, ומיקשה עליהם ממשנה: מיתיבין, שנינו במסנה (געים פ' י"ט), **מצוציא עני שהבאי קרבן של מצורע עשר, יצא ידי חובתו, ומוציא עשר שהבאי קרבן של מצורע עני לא יצא**, והרי זו תיבתא – קושיא לדרכו דרבינו רבינו חנא אמר רב老子, שכון שהמשנה אומרת איינו נפטר בקרבן עני, כמו כן יש לומר שמטמא מקדש עשר אינו נפטר בקרבן עני. מתרצת הגמורה: אמר לך – ישיב לך רב היגא, שאני – שונה הדין **לעגי מצורע, כיוון דטומט רחמנא** – שמייעטה התורה במצווע וכתחבה בפירוש שעריר איינו נפטר בקרבן עני, שנאמר (קידר טה) **זאת תהיה תורת דמץרא**, שכרתו היא דזוקא בסדר המבואר בפסק, ולא עשר בקרבן של עני. אבל מטמא מקדש עשר יש לומר שייעצא גם בקרבן עני.

מיקשה הגמורה: **אי הבי** – אם כן, שהקופה התורה במצווע שיובא הקרבן דזוקא בסדר שנאמר בפסק, **אפילו מצורע עני גמי** – וגם כן שהבאי קרבן עשר, נאמר שלא יצא, כיון שלא הביא בסדר שנאמר בפסק. מתרצת הגמורה: **אלאי** – באתות הדה ניתן לדרש שמצווע עני איינו נפטר בקרבן עשר, אך **הא אהדריה קרא** – הרי החוויה אותו

דימיננא – תקצטו את ידו הימנית. **ויהוב שׂוֹתָרָא** – נתן יישכר איש כבר ברקאי שחד לבבדי המלה, **קַצְחָה לְרִדָּה שֶׁמְאָלָא** – וקצטו לידו השמאלית. **שֶׁמֶע פְּלַפְּא**, אמר לך'צו נפי ליקיר ד'רמאניא – וקצטו גם את ידו הימנית. **אָמֵר רְבִי יוֹסֵף, בְּרִיךְ רְחַמְנָא** – ברוך ה' ד'שקליה לויישכר איש כפר ברקאי למתפרקיה – שנפרע מיששכר איש כפר ברקאי, בעונש הרואין לו, שהידים שבhem ביזה את העבודה נקצטו. **אָמֵר רְבִי אַשְׁיָה, וְלֹא תַּהֲזִין לְעַזּוּם גְּבַל קְכוּם שׂוֹנָה מִשְׁנִיוֹת**, והרי תני ליה – ולא היה יששכר איש כפר ברקאי שנאמרו שניהם בתורה, **כָּל הַיּוֹם לְפָרַש שׂוֹדוֹ מִפְנֵי שׂוֹנָה בְּשִׁים** מובחרים יותר מהਊמים, תלמוד לומד בפרש חטא (**ויקרא ד כה**) **וְהַבְּיא קְרֻבָּנו שְׁעִירַת עַזּוּם**, ואחריו כן נאמר (**ויקרא ד ל**) **'אָם בְּשָׁן יְבִיא קְרֻבָּנו לְחַטָּאת** – ודבר זה, שבחתטא יהוד נאמר קודם עז, ואחריו **כָּן בְּשָׁן מְלַמֵּד שְׁנִינָה** – בשים ועוזים, **שְׁקוּלִין בָּאתָה**, ואין עדיפות בכבשים יותר מעוזים. ואם היה שונה משניות, היה יודע שכבשים וועדים שווים הם.

רבגיא אמר, יששכר איש כפר ברקאי לא רק שלא שנה משניות, אלא **אָפְלָו מְקֻרָא נֶמֶי לְאַקְרָא**, דכתיב בקרבן שלמים (**ויקרא ג**) **'אָם בְּשָׁבָה הוּא מִקְרָיב'** ואחריו כן (**שם ג ב**) נאמר **'אָם עַז קְרֻבָּנו'**, וממה שלא חלק הפסוק בלשונו בין בשן לעז, سبحانיהם אמר לשון **'אָם'**, מבואר שנייהם שיים.

הגמר חותמת את המסתכת בדבר אגדה: **אָמֵר רְבִי אַלְעוֹר, אָמֵר רְבִי חַנְנָיא, פְּלִימִידֵי הַכְּבִים מְרַבִּים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם**, שנאמר (שעה מד י) **וְכָל בְּנֵךְ לְמַזְרִיעִי ה'** ורב שלום בנטיה, [אל תקברי בנטיך אלא בוניך], שנאמר בפסוק זה פעמיים **'בְּנֵך'**, ויש לפרש שהראשון הוא בלשון בוניך, ואומר הנביא, **שְׁלֵל יְדֵי הַתְּלִמְדִי חַכְמִים שְׁחָם בָּונֵך**, יש רב שלום לבנטיה.

הדרן עלד המביא אשם וסליקא לה מסכת בריתות

שם עם ח', ולמורה מה להלן באתות ארבעים יום, היה משה עומד
ומושבש לפני ה', אף בآن בעלייתו לחדר לא מת משה, אלא עומד
ומושבש הוא לפני ה'. עוד דרשו על המקרא **יזכיר אתו בפי הארץ מזאכ מול בית פעור**,
אמר רבי ברכיה, במקרא זה נאמרו ספין בתרז כימן - סימנים רבים
היכן הוא מקום קבורתו של משה, גיא, ארץ מזאכ, ומול בית פעור,
ואפסלו הבי נאמר **ילא רע איש אט קברתך**, שאיש אינו יודע היכן
הוא מקום קבורתו. ויבחר שלחחה פעם אחת מלבכותו וומי הרשויות, אצל

הקומוניזם כדין רם הבהמה הווא, רם אף על גב דראקנישטה ספין בז'ואר בהמתה, הדר מפְּרִירִישׁ לְהַבָּכְלִי שְׂרָת, בשם שלגבי הדם – אף שכבר התקדש בשעת השוחיטה על יידי הסקין שהוא כליל שרת, מכל מקום ציריך לחזור ולקלבל את הדם בכלי שרת כדי לקדשו שנית, **הַבָּא נֶמֶי לֹא שְׂנָא** – אף קומץ המנוחה דינו בן שעריך לחזור ולקדשו אף שכבר קדש בכל.

עד מכוואר בבריתיא ומפלקט אַת לְבָנוֹתָה וְנַוְתָּנָה עַל גְּבֵיו. מבארת הגמורא שלמדו בן מדרתוב **יעֲזָת בְּלַלְבָּנָה אֲשֶׁר עַל המנוחה** – דהינו שהלבונה נמעאת על המנוחה, כלומר על הקומץ העומד להקטרה, שהרי מקטיר הקומץ והלבונה יחד. ומעליהם

ר' בקינות הסעודה, לאחר שגמר את כל אכילתו, לפ' שהי' הרבה כהנים סמוכים על שולחנו. אמרו, כל ימיו לא היה נוצר מ��ר קדשים בעורה, שכן היו הוא ובני ביתו מוכרים, לא היו מושרים מבשר הקדשים. צווחה שלישית, שא' שעירם ר' אשיבם ר' אשיבם ויבטן אליהם עז בז פיבאי תלמידו של פנחס, וישמש בכוהנה גודלה. צווחה רביעית, פתחו שערם והוציאו מהעיר את יששכר איש בפר ברקאי שהיה כהן גדול, שמכביד את עצמו ומבהה קדשי שמם.

מבררת הגמורא: מי הוי עביד – מה היה עשה ישכר איש בפר ברקאי. מבררת הגמורא: תהה בריך שיראי על זירה – היה עוטף ידו בגדי משי, והו עביד – וכך היה עשה את העבודה בבית המקדש, כדי שלא תחלבו ידו בשור וدم הקדשים.

מבררת הגמורא: פאי סילקא לה – מה עלה לו ליששכר איש בפר ברקאי, וכיעד נעשן על חטא. מביאה הגמורא את סיפור המעשה וכיעד נעשן, יגאי מלכא מלכחה – ניאי המלך והמלכה, הו יתבין – היו ישבים, והתווכחו ביניהם, מלכא – המלך אמר גרא איי –بشر גדי משובח יותר לאכילה, מלכחה – והמלכה אמורה, אמראי איי –بشر כבש משובח יותר לאכילה. אמרו, כדי להזכיר ריביות, נשייליה – נשאל לששבר איש בפר ברקאי, דבנן גודל הוא, וקים ליה (קירה) – ויזודע הוא מה משובח יותר, שהוא מזכיר קרבות בכל יום. שיילו – שאליהו, אמר לך,بشر כבש משובח יותר, דאי גדריא איי – שאםبشر הגדי משובח יותר, יפיק להטמיא – ייקרב גדי לקרבן התמיד. בחרדי אמר אחמי ביריה – וכשאמר כן, הראה בידו בדרך גסות וליצנות, שעשה תנואה בידו, כאמור שאין דברי המלך נכונים, ומרד בזה במלכות. אמר להן מלכא – אמר המלך לעברי, הזאל ואחמי ביריה – בין שדוראה בידו בדרך לוזל, קוינו ליריה

המשר ביאור למפ' סוטה ליום שלושה עשר ליום עמ' ב

משה. ורב נחמן אמר הספרו של הקב"ה היה באומרו יומת שם משה עבד ד' וגנו', שmittah משזה היה העדר גדול הדורו. סמלין - שם חכם אמרה השسطרו היה באומרו יומת שם משה, שהיה ספריא רבה דישראל. עוד רדשו על כה, תניא רבוי אליעזר הגדול איזמן, שעיר השם השעת הקול בעת פטירת משה היה שנים אשר מיל על שנים אשר מיל, שהוא בוגר שיעור מחנה ישראל, והיתה הפת קול ממשמע ואיזמן יומת משה ספריא רבה דישראל. וש אומרים שלא מות משה כלל, אלא עליה גופו לשמיים אצלייהו, והוא חי כן מDOBתיב הכא לשון יומת שם, ובכתוב התרם לגבי הארבעים יום שהיה משה במסים, יהי

המשך ביאור למס' סוטה ליום ארבעה עשר לעומר עם' ב

המנהה, וכשיש בו מושחו לבונה חסר בו סולת בשיעור הלבונה.
עוד מבוואר בבריתא **יקומין מקומות שנותרבה שמנה**. שואלת הגמרא
מכלן שהדין כן, ומשיבה, **רבתיה יקומין** ממש מלא קמצו **מפלחה**
ומשמעה, בגין נאמר יהוקטיר הכהן את אוצרתה **מנדרש ומושמן** –
וממשמעותו שהוא מקום שיש בו ריבוי שמן.
עוד מבוואר בבריתא **ונונטו לתוכך בלי שרת ומתקדשו בכל שרת**.
שואלת הגמרא **למה לי להניחו שות בכלי שרת שידקו הרא קדשה תדא**
זימנא – הרי כבר נתקדשה כל המנהה בהנחתה בכלי שרת להדיות קדשה
בדורות הגות, עונמה **צגרא מאידי בטומ אוף** – שעושים בו ממש שרדין